

ת"פ 33286/11/13 - מדינת ישראל נגד ישי סאלם

בתי המשפט

ת"פ 33286-11-13
30 דצמבר 2014

בית משפט השלום קריית גת

בפני: כב' השופטת נגה שמואלי-מאיר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ישי סאלם

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה מתמחה ערן צמיר ועו"ד דורית גרינברג

הנאשם ובא כוחו עו"ד ענת אסידו תורג'מן בשם עו"ד חיים מקלר

[פרוטוקול הושמט]

מזדן

כללי:

1. הנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן בעבירות של הפרת צו ביהמ"ש שנועד להגן על אדם ואיומים בניגוד לסעיפים 287(ב) ו 192 לחוק העונשין, תשל"ז- בכך, שביום 9/9/2012 בסמוך לשעה 17:30 הפר הנאשם הוראה חוקית שניתנה בעניינו שאסרה עליו להיכנס לבית אביו (להלן: "המתלונן") לרבות לחצר הבית או להתקרב אליו כדי מרחק נגיעה בכך, שנכנס לבית המתלונן ושהה בחדרו בקומה השנייה בניגוד להוראה החוקית.

עוד על פי הנתען, בהמשך לכך, בשער הבית, איים הנאשם על המתלונן בכך שאמר לו: " צא החוצה אני אקרע אותך". כמו כן נטען, כי בהמשך לכך ומשהזמין המתלונן משטרה למקום, צעק הנאשם לעבר המתלונן תוך שאמר לו: " אתה יכול להזמין משטרה, אני לא מפחד אני לא רואה אתכם".

א. טענות הצדדים:

2. המאשימה עתרה להטיל על הנאשם עונשים של מאסר מותנה, קנס, התחייבות להימנע מביצוע עבירה וצו מבחן למשך שנה, תוך שטענה כי אין מקום להימנע מהרשעתו.

3. הסנגור טען כי יש מקום לבכר בעניינו של הנאשם את שיקולי השיקום ולהימנע מהרשעתו, תוך שהפנה לנסיבותיו האישיות של הנאשם, לעובדה כי הוא נעדר עבר פלילי, למעט רישום אחד ללא הרשעה מבית המשפט לנוער, לגילו הצעיר בעת ביצוע העבירות, לרף החומרה הנמוך של מעשיו, להודאתו במיוחס לו, לחיסכון בזמן שיפוטי ומפאת העובדה כי ככלל, הרשעה עלולה לחסום את עתידו המקצועי ולחילופין טען, כי יש מקום להימנע מלהשית על הנאשם קנס כספי.

ב. תסקירי שירות המבחן:

4. מתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו של הנאשם ביום 2/12/2014 עולה, כי הנאשם בן 22; נשוי ואב לילדה כבת 4 חודשים; מתגורר בקרית גת עם רעייתו; עובד מזה מספר חודשים בתחום של שיפוצים וגבס; בעברו רישום אחד ללא הרשעה משנת 2010 מבית המשפט לנוער, בעבירות של התנהגות פרועה במקום ציבורי, היזק לרכוש במזיד ואיומים בגינו הושטו עליו 6 חודשי מבחן, חתימה על התחייבות להימנע מביצוע עבירה והרמת תרומה.

שרות המבחן מפרט מקורותיו של הנאשם, אשר מפאת צנעת הפרט לא ארחיב לבד מלציין, כי הנאשם סיים 9 שנות לימוד; לא גויס לצה"ל שכן, לדבריו "לא היה מעוניין בכך"; מאז שהפסיק את לימודיו עובד בעבודות מזדמנות, בעיקר בתחום הבניין והגבס.

5. בכל הנוגע לעבירות נושאות האישום מציין השירות, כי הנאשם צמצם בתיאור פרטיהן, תוך שהדגיש כי איננו זוכר פרטים אודותן, תאר במעורפל כי אביו הוציא הצו כנגדו על רקע ויכוחים מילוליים שנתגלעו ביניהם בתקופה בה התגורר עמו, כי שהה בבית השכן ומכאן שלא הפר את הצו, כי לא השתמש מעולם באלימות פיזית כלפי אביו אך נוטה לעיתים להגיב בתוקפנות מילולית.

7. מהשיחה עם המתלונן עלה, כי בתקופה בה התגורר הנאשם בביתו, יחסיהם אופיינו בהעדר הסכמות וויכוחים רבים וכי הדברים הגיעו לכדי כך, שביום האירוע הוויכוח שפרץ ביניהם היה עוצמתי עד שנאלץ לבקש להוציא כנגד הנאשם צו הרחקה. לדברי המתלונן כיום היחסים הינם תקינים וחיוביים וכי הנאשם מעולם לא נקט כלפיו באלימות פיזית.

8. שירות המבחן התרשם, כי הנאשם נוטה לצמצם ולטשטש את נסיבות העבירות ולמצמצם ממשמעותן, כאשר ברקע לביצוע העבירות עומדים קשיים רגשיים וסביבתיים, עמם התמודד הנאשם לאורך השנים, בעקב סביב מורכבות יחסיו עם הוריו. שרות המבחן העריך עוד, כי ללא התערבות טיפולית, קיים מצדו של הנאשם סיכון להישנות התנהגות פורצת חוק בעתיד. שרות המבחן מציין עוד, כי הנאשם שלל כל נזקקות טיפולית אולם, היה נכון לשתף פעולה ולהשתלב בהליך טיפולי במסגרת שרות המבחן היה ובית המשפט יורה על כך.

9. שרות המבחן התרשם כי מדובר מבחן צעיר; מופנם; בעל קשיי תקשורת אשר גדל במציאות משפחתית מורכבת וחווה מצוקה רגשית מגיל צעיר; מתקשה לתת אמון בגורמים חיצוניים ומשכך, מתקשה בשיתוף פעולה עם גורמי טיפול לאורך השנים; העבירות בוצעו על ידו על רקע קשיי בתקשורת וביצירת יחסים תקינים, בעקב עם בני משפחתו; ללא התערבות טיפולית נשקפת מן הנאשם מסוכנות להישנות התנהגות פורצת חוק; כיום הנאשם עורך מאמצים לשמור על תפקוד תקין במסגרות בהן משולב; התערבות טיפולית במסגרת השירות עשויה להפחית הסיכון הנשקף ממנו ולסייע בעדו בשמירה על תפקוד תקין ויציב; הנאשם שלל כל נזקקות טיפולית ומסר כי יתקשה להתפנות לטיפול בשל

מחויבותיו למשפחתו ולעבודתו, אם כי מסר כי היה ובית המשפט יחליט על כך ישתף פעולה.

10. בסופו של יום המליץ שרות המבחן על העמדת הנאשם בפיקוח על מנת לחזק את תפקודו במערכות חיו השונות תוך שלא מצא בעניינו נימוקים המצדיקים הימנעות מהרשעה.

ג. דין והכרעה:

11. בסימן א'1 לפרק ו' לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: החוק) אשר הוסף לחוק במסגרת תיקון מס' 113 נקבע עקרון ההלימה כעקרון המנחה בענישה, היינו ניתן משקל בכורה לשיקולי גמול, ונקבע כי בראש ובראשונה על העונש להלום את חומרת העבירה בנסיבותיה ואת מידת אשמו של הנאשם.

12. בקביעת מתחם העונש ההולם בהתאם לעקרון ההלימה יש להתחשב בערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת, ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

13. משביצע הנאשם מספר עבירות, המהוות אירוע אחד, יש מקום לקבוע מתחם עונש הולם לאירוע כולו, ולגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע. במקרה שלפניי, לאור מעשיו של הנאשם, הקשורים זה לזה ברצף מתמשך אחד, הרי שמדובר במסכת עובדתית אחת, המהווה "אירוע" אחד, שיש לקבוע לגביו מתחם עונש אחד לאירוע בכללותו, בהתאם לסעיפים 40 יג(א) ו 40ג(א) לחוק.

ג.1. הערכים החברתיים שנפגעו:

הערך החברתי שנפגע מעבירת הפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם:

14. הערך החברתי המוגן שנפגע כתוצאה ממעשי הנאשם בכל הנוגע לעבירת הפרת הצו הינו, שמירה על שלטון החוק באמצעות כיבוד צווים שיפוטיים. יפים לעניין זה דבריו של בית המשפט בע"פ (מחוזי תל - אביב) 70250/03 **באן נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים המשפטיים):

"הערך המוגן במקרה זה הוא כיבוד צווים והוראות שניתנו על-ידי בית המשפט. שלטון החוק, מותנה בכך שצווים של בית המשפט יקוימו. מדינה דמוקרטית נשענת על שלטון החוק ואינה יכולה על כן לזלזל בצווים אלה."

הערך החברתי שנפגע מעבירת האיומים:

הערך החברתי המוגן שנפגע כתוצאה ממעשי הנאשם בכל הנוגע לעבירת האיומים הינו, שמירה על שלווה נפשו, ביטחונו וחירות פעולתו של הפרט. עמד על כך כב' השופט גולדברג בע"פ 103/88 **ליכטמן נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים המשפטיים):

"מניעת ההפחדה וההקנטה לשמן היא שעומדת ביסוד האינטרס החברתי המוגן בעבירת האיומים שבסעיף 192. רוצה לומר, אינטרס החברה להגן על שלווה נפשו של הפרט (person's peace of mind) מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדין. אינטרס חברתי נוסף אף הוא מוגן בעקיפין בעבירה זו, והוא נוגע לחופש הפעולה והבחירה של הפרט. כי גם אם אמרנו, שאין בסעיף 192, בהבדל מסעיף 428, דרישה, שמטרת האיום תהא להניע את המאויים לעשות מעשה או להימנע ממעשה, בידוע הוא, שבמקרים רבים מושמעים איומים per se כמסר מוסווה להתנהגות המצופה מן המאויים. נמצא כי סעיף 192 מקדים רפואה למכה ומונע מלכתחילה פגיעה עתידית בחרות הפעולה של הזולת."

ראו גם רע"פ 2038/04 **לם נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים המשפטיים).

ג.2. מידת הפגיעה בערכים המוגנים:

15. בחינת מידת הפגיעה בערכים המוגנים מובילה למסקנה כי הפגיעה הינה פגיעה ממשית, שעה שאיומיו של הנאשם כוונו לפגיעה בגופו של המתלונן, נאמרו על ידו בסמוך לאחר מתן הצו שניתן כנגדו על ידי בית משפט מוסמך, ובעודו מפר את הצו עת נכנס לבית המתלונן בניגוד להוראה החוקית - דבר המעיד על כך שהוראות שיפוטיות אין נר לרגליו וכי אין הוא נרתע מהדין ומאוכפיו.

ג.3. במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה לפי ס' 40 ט (א) (1)-(5) יש לתת את הדעת לשיקולים הבאים:

16. כפי העולה מעובדות כתב האישום המתוקן חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירות היה גבוה ואין כל ראייה לכך שאחר השפיע עליו לבצע את העבירות. בהקשר זה אף לקחתי בחשבון את הנזק הישיר והעקיף שנגרם ושעלול היה להיגרם מביצוע העבירות, בעובדה שהנאשם יכול היה להבין את אשר הוא עושה, את הפסול שבמעשיו או את משמעות מעשיו וכי היה ביכולתו להימנע מהמעשים עת לא נפגעה מידת השליטה שלו בהם. בהקשר זה לא התעלמתי מהרקע לביצוע המעשים כפי שנפרש על ידי הנאשם בפני שירות המבחן והוא - מערכת יחסיו המורכבת עם אביו, כן לא התעלמתי מכך כי עבירת ההפרה איננה ברף חומרה גבוה ואולם, ברי כי אין בכך בשום אופן כדי להצדיק את מעשיו של הנאשם.

ג.4. מדיניות הענישה הנוהגת:

17. בכל הנוגע למדיניות הענישה הנוהגת, סקירת הפסיקה מלמדת כי ישנה קשת רחבה תלויה נסיבות בגין נעברות עבירות של הפרת צו ואיומים. ברי כי בעבירות אלה קיימות דרגות חומרה שונות, כאשר העונש המוטל על הנאשם במקרים השונים הינו תלוי חומרת מעשיו, נסיבות המקרה ונסיבותיו האישיות של הנאשם. הענישה בעבירות אלה היא מגוונת ונעה בין מאסרים מותנים לבין מספר חודשי מאסר בפועל כאשר כל מקרה נבחן לגופו, בשים לב בין היתר לחומרת העבירות, נסיבותיהן, תוצאותיהן והישנותן.

בת"פ (שלום פתח תקווה) 3920/07 **מדינת ישראל נ' שרעבי** (1.4.08), הורשע הנאשם, נעדר עבר פלילי בהטרדה באמצעות מתקן בזק, איומים והפרת הוראה חוקית. הנאשם הפר צו הגנה אשר אסר עליו להטריד את המתלוננת ושלה

לה מסרונים לטלפון והוטלו עליו - 7 חודשי מאסר בניכוי ימי מעצרו ועונשים נלווים.

בת"פ (שלום ירושלים) 9516/08 **מדינת ישראל נ' בן שבת** (4.2.09), הורשע הנאשם, נעדר עבר פלילי בעבירות של הפרת הוראה חוקית, איומים, שיבוש הליכי משפט והטרדה אשר בוצעו כלפי אשתו, הנאשם הפר צו הגנה שאסר עליו ליצור להטריד את המתלוננת ואיים עליה, והוטלו עליו - 5 חודשי מאסר בניכוי ימי מעצרו ועונשים נלווים.

בת"פ (שלום ראשון לציון) 1953-09 **מדינת ישראל נ' מליחי** (7.1.10), הורשע הנאשם, נעדר עבר פלילי בעבירות איומים והפרת הוראה חוקית והוטלו עליו - חודשיים מאסר לריצוי בעבודות שירות ועונשים נלווים.

בת"פ (שלום תל אביב) 1832/09 **מדינת ישראל נ' מסניק** (26.1.10), הורשעה הנאשמת, נעדרת עבר פלילי בעבירות של איומים, העלבת עובד ציבור והתנגדות למעצר והוטלו עליה - 4 חודשי מאסר על תנאי, לצד עונשים נלווים.

בת"פ (שלום פתח תקווה) 20514-08-09 **מדינת ישראל נ' חיימוב** (18.2.10), הורשעה הנאשמת נעדרת עבר פלילי, בעבירה של הפרת הוראה חוקית והוטלו עליה - 6 חודשי מאסר על תנאי וקנס.

בת"פ (שלום פתח תקווה) 10544-01-10 **מדינת ישראל נ' מדבדב** (11.2.10), הורשע הנאשם צעיר, ללא עבר פלילי, בעבירת איומים והוטלו עליו - 35 ימי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו ומאסר מותנה.

בת"פ (שלום נתניה) 28116-04-13 **מדינת ישראל נ' סמיה** (25.3.14), הורשע הנאשם בביצוע שבע עבירות של פגיעה בפרטיות, וכן שתי עבירות איומים כלפי שכנתו והוטלו עליו - 5 חודשי מאסר על תנאי, לצד עונשים נלווים.

בת"פ (שלום פתח תקווה) 31930-01-14 **מדינת ישראל נ' פרידמן** (28.10.14), הורשע הנאשם בעבירות של הפרת צו, איומים והכשלת מעצר והוטלו עליו - חודש וחצי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר מותנה וחתימה על התחייבות להימנע מביצוע עבירה.

18. לאור כל האמור לעיל, בהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשם, מידת הפגיעה בהם, בנסיבות ביצוע המעשה ולאחר שבחנתי את מדיניות הענישה הנוהגת, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר מותנה ועונשים נלווים לבין מאסר בפועל בן 6 חודשים אשר יכול וירוצה בעבודות שירות.

19. חריגה ממתחם ענישה זה לקולא אפשרית בשל שיקולי שיקום, ולחומרא בשל שיקולי הגנה על שלום הציבור בעתיד. האם בעניינו של הנאשם יש מקום לחריגה מגבולות מתחם הענישה ?

הרשעה- הכלל

20. על פי ההלכה הפסוקה (אשר לא שונתה בעקבות תיקון 113 לחוק העונשין), משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם, וסיום ההליך המשפטי ללא הרשעה ייעשה רק במקרים חריגים, בהם היחס שבין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, אינו סביר.

ברע"פ 11476/04 **מדינת ישראל נ' חברת השקעות דיסקונט בע"מ**, (פורסם במאגרים המשפטיים), הדגיש בית המשפט העליון כי:

" ככלל, ביטולה של הרשעה במערך הענישה בפלילים הוא עניין חריג שבחריג, המתאפשר בנסיבות מיוחדות... על פי העיקרון המשפטי הרווח, קיומה של אחריות בפלילים לביצוע עבירות על החוק מחייב הרשעה וענישה כחלק מאכיפת הדין, כנגזר ממטרות הענישה, וכנדרש מיישום עקרון השוויון של הכול בפני החוק. בהתקיים אחריות פלילית, סטייה מחובת הרשעה וענישה היא, על כן, עניין חריג ביותר. ניתן לנקוט בה אך במצבים נדירים שבהם, באיזון שבין הצורך במימוש האינטרס הציבורי באכיפה מלאה של הדין, לבין המשקל הראוי שיש לתת לנסיבות האינדיבידואליות של הנאשם, גובר בבירור האינטרס האחרון".

21. זאת ועוד, בפסיקה המנחה בשאלת הימנעות מהרשעה נקבע כי הדבר מותנה בהצטבר שני גורמים: האחד, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם והשני, סוג העבירה מאפשר ביטול ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים (לעניין זה ראו: ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל וע"פ 2513/96 מדינת ישראל נ' ויקטור שמש** (פורסמו במאגרים המשפטיים)).

בע"פ 2083/96 הנ"ל ציין כבוד השופט לזין כי אי הרשעה תבוא במקום בו בית המשפט ישוכנע כי שיקולי השיקום של הנאשם המסוים שבפניו, גוברים על האינטרס הציבורי הנובע מחומרת העבירה והאפקט הציבורי של ההרשעה.

22. כבוד השופט לזין מונה בפסק הדין את שיקולי השיקום, המנחים בדרך כלל את שרות המבחן להמליץ על עונשים ללא הרשעה ואלה השיקולים:

" א) האם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה של הנאשם; ב) מהי חומרת העבירה והנסיבות שבהן בוצעה; ג) מעמדו ותפקידו של הנאשם והקשר בין העבירה למעמד ולתפקיד; ד) מידת הפגיעה של העבירה באחרים; ה) הנסיבות שהנאשם יעבור עבירות נוספות; ו) האם ביצוע העבירה על ידי הנאשם משקף דפוס של התנהגות כרונית, או המדובר בהתנהגות מקרית; ז) יחסו של הנאשם לעבירה, האם הוא נוטל אחריות לביצועה, האם הוא מתחרט עליה; ח) משמעות ההרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם; ט) השפעת ההרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם. שיקולים אלה, בלי שיהיו ממצים, מקובלים עליי, כאחד הגורמים שיש להביאם בחשבון בהחלטה בדבר תוצאות ההרשעה".

23. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בתסקיר שרות המבחן אשר הוגש בעניינו של הנאשם, לא שוכנעתי כי מקרה זה נמנה בגדר אותם מקרים חריגים עליהם מדברת הלכת כתב כמצדיקים סטייה מן הכלל לפיו, נאשם שעבר עבירה יורשע בדינו. לא מצאתי כי עניינו של הנאשם נופל לגדר אותם "חריגים שבחריגים" או שמתקיימות בו אותן

נסיבות מיוחדות המצדיקות הימנעות מהרשעתו. זאת ועוד, לא הוכח בפניי כי הנאשם נמצא במהלכו של הליך שיקום וכי הרשעה תפגע בהליך זה, כל שכן פגיעה חמורה.

24. בהקשר זה לא יכולתי להתעלם מהתרשמות שרות המבחן לפיה, מחד - הנאשם עורך כיום מאמצים לשמור על תפקוד תקין במסגרות בהן משולב ומאידך - כי הוא נוטה לצמצם ולטשטש את חומרת מעשיו ומשמעותם, וכי ללא התערבות טיפולית נשקפת מן הנאשם מסוכנות להישנות התנהגות פורצת חוק. כפי העולה מתסקיר שירות המבחן, הנאשם שלל כל נזקקות טיפולית, תוך שמסר כי יתקשה ליטול חלק בהליך מעין זה לאור מחויבותו למסגרת המשפחתית והתעסוקתית.

25. אכן, בסופו של דבר הסכים הנאשם להשתלב בהליך טיפולי במסגרת שרות המבחן היה ובית המשפט יחליט על כך. יחד עם זאת, אין המדובר במקרה בו המוטיבציה הנמוכה שגילה הנאשם להשתלב בהליך טיפולי במסגרת השירות הובילה למהפך משמעותי בחייו. זאת ועוד, לא אוכל להתעלם מהערכת השרות לפיה, לנאשם קשיים במתן אמון בגורמים חיצוניים ובשיתוף פעולה עם גורמי הטיפול במרוצת השנים.

26. לא התעלמתי מהמוטיבציה הראשונית שהביע הנאשם לעבר שיקומו ואולם, כידוע, שיקומו של הנאשם מהווה שיקול נכבד, אולם אינו השיקול היחיד, ואין בו כדי להוביל להתעלמות כליל ממעשיו.

יפים לעניין זה דברי כב' השופט ג'ובראן ברע"פ 5066/09 **אוחיון נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים המשפטיים):

"... איננו יכולים במקרה הנדון להתעלם מחומרת המעשים, נסיבות ביצועם, והאינטרס הציבורי המחייב הכבדת ידינו במקרים מעין אלו... על כן אין בתהליך השיקום, מוצלח ככל שיהיה, כדי לאיין את חומרת המעשים ואת הצורך להעניש את המבקש... איננו יכולים לתת מקום אך ורק לפן השיקומי, כל שניתן לעשות ... הוא להעניק משקל רב יותר לפן השיקומי-טיפולי באיזון האינטרסים".

27. זאת ועוד, העבירות בהן הורשע הנאשם בנסיבותיהן - אינן מאפשרות הימנעות מהרשעה מבלי לפגוע בשיקולי אמון הציבור, הגמול וההרתעה.

28. בנסיבות אלה לא מצאתי נימוקים כבדי משקל אשר יצדיקו סטייה מהמלצת שירות המבחן בכל הנוגע להרשעתו של הנאשם אם כי, לידי, אין להסתפק ברכיבי הענישה עליהם המליץ השירות. לא למותר לציין כי המלצת שירות המבחן כשמה היא, המלצה שאיננה מחייבת את בית המשפט אשר אמון על בחינת אינטרסים רחבים מאלה שבוחן שירות המבחן עת מגבש הוא את המלצתו, ולבית המשפט נתונה האפשרות שלא לקבל את ההמלצה במקרה המתאים.

29. יתרה מכך, לא שוכנעתי כי טעמו של הסגור להימנעות מהרשעה שעניינו, העובדה כי ביצע את העבירות בהיותו קרוב לגיל הקטינות והחשש כי הרשעה תפגע בעתידו המקצועי - יש בהם ממש. אכן לא ניתן להתעלם מכך שאת המיוחס לו ביצע הנאשם בהיותו כבן 21. הגם שלא מדובר במי שביצע את העבירות המיוחסות לו בהיותו קטין, הרי שמדובר במי שמהותית, יכול להימנות עם הקבוצה שיוחדה בפסיקה כקבוצת ה"בגירים הצעירים". ואולם, אין לקבוע כי בגזירת עונשם של הנמנים עם קבוצה זו יש לשקול שיקולים זהים לאלו של קטינים ועל בית המשפט בגזרו את עונשו של

"בגיר צעיר" לייחס לגילו משקל משמעותי תוך בחינת ההשפעה האפשרית של הרשעה על שיקומו (ראו והשוו לעניין זה: ע"פ 4605/13 פלוני נ' מדינת ישראל ו ע"פ 7781/12 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים המשפטיים)). בהקשר זה כאמור, לא הוכח בפניי כי הנאשם נמצא במהלכו של הליך שיקום וכי הרשעה תפגע בהליך זה, לא כל שכן פגיעה חמורה.

זאת ועוד, לא אוכל להתעלם מהתרשמות שרות המבחן ומהתרשמותי מדברי הנאשם בפניי, כי במקרה זה לא קיים חשש כי כתוצאה מהרשעה תהיה פגיעה קונקרטית ומוחשית במשלח ידו של הנאשם וכי קיים חשש שהנאשם לא יוכל להמשיך בעיסוקו הנוכחי בשיפוצי גבס כתוצאה מהרשעה. יתרה מכך, מדובר בנאשם אשר כיום הינו כבן 23 ובעל משפחה אשר לא הביע כל שאיפה בנוגע לשינוי בעיסוקו המקצועי ואין בידי כל נתונים בעניינו המצביעים על כך שבעתיד, ולו הרחוק, יחול שינוי תעסוקתי כלשהו אשר יכול להוות משקל נגד לאינטרס הציבור. מכאן, שהחשש שהביע הסנגור בהקשר זה הינו חשש ערטילאי - הא ותו לא.

30. בנסיבות אלה לא מצאתי כאמור, להורות על הימנעות מהרשעתו של הנאשם אם כי, אני סבורה שיש בשיקול השיקומי ובמוטיבציה הראשונית שהביע הנאשם להירתם לטיפול במסגרת שרות המבחן כדי להצדיק במקרה זה ענישה ברף התחתון של מתחם העונש ההולם שקבעתי לעיל.

31. בבואי לגזור את עונשו של הנאשם ובהתאם לסעיף 40ג(ב) לחוק, מצאתי להתחשב בהודאת הנאשם; בעברו הפלילי הנקי; בנסיבותיו האישיות של הנאשם כפי שפורטו בהרחבה בתסקיר שירות המבחן; בחלוף הזמן מאז ביצוע העבירה; בפגיעה של העונש וההרשעה בנאשם ובמשפחתו לרבות בשל גילו ;
כן נתתי דעתי לשיקולים של הרתעת היחיד והרתעת הרבים.

29 . משכך, אני דנה את הנאשם לעונשים הבאים:

א. מאסר מותנה למשך 6 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של שנתיים מהיום הנאשם יעבור עבירה בה הורשע.

ב. הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 1,500 ₪ שלא לעבור עבירה בה הורשע וזאת לתקופה של 3 שנים מהיום. אם לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, ייאסר הנאשם ל 10 ימים.

ג. הנאשם ימצא בפיקוח שרות המבחן למשך שנה מהיום.

מוסבר לנאשם כי אם לא יעמוד בתנאי הצו, ניתן יהיה להפקיעו, להרשיעו ולגזור דינו לרכיבי ענישה נוספים.

לאור נסיבותיו האישיות של הנאשם ומצבו הכלכלי מצאתי לפנים משורת הדין שלא להשית עליו קנס כספי.

הנני פוטרת הנאשם מתשלום אגרת הסנגוריה הציבורית.

העתק מהחלטתי לסנגוריה הציבורית.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט המחוזי.

ניתנה והודעה היום ח' טבת תשע"ה,
30/12/2014 במעמד הנוכחים.
נגה שמואלי-מאיר, שופטת